

Jeg maa tilstaae, at i den Henseende kunde jeg ogsaa føle en Stemning derfor, men i en anden Henseende er jeg bange for, at Saadant vilde forhale Sagens endelige Afgjørelse, og jeg troer, at vi under de forhaandenværende Omstændigheder maae bruge et Dieblik, som synes ikke at være ugunstigt; jeg troer ikke, at vi bør lade dette Dieblik gaae unyttet hen. Det er blevet sagt her i Salen, at det danske Folk godt kunde give Tid, det havde sin fulde Myndighed over Fællesanliggenderne, sin fulde Indflydelse; jeg troer dog ikke, at dette er ganske rigtigt. Det danske Folk har ikke den fulde Indflydelse, saalange en Deel af det, dets flestvigtige Deel, er udelukket, og det er just med Hensyn til Slesvig, at jeg troer, man bør søge at fremme Sagens foreløbige Afgjørelse. Jeg troer, at Danmarks Rige ikke kan bestaae uden Slesvig, og Slesvig er i de sidste 6 Aar betydeligt fjernet fra os. Vi ere gaaede frem i Frihed, Slesvig er ikke gaaet frem. Tidligere var det den eneældige Konge, som forenede Danmark med Slesvig; dette Baand er nu ikke længere til, nu kan kun en constitutionel Frihed forene Danmark med Slesvig. Jeg seer ogsaa, at man her i Landet ved at forbyde sig i Kongeriget andre Sager allerede halvveis er kommen til at tabe Slesvig af sig, jeg seer, at der under Forhandlingerne her kun er talt faare Tider om Slesvig. Jeg mener som sagt, at Slesvig er os nødvendigt for at bestaae og have vor Selvstændighed, og Selvstændighed er jo dog det Bigtigste for et Folk. Friheden statter jeg høit, overordentlig høit, men Friheden er ligesom Brødet for den vorne Mand; et Menneske kan leve uden Brød i sin yngre umodne Alder, et Folkelig kan ogsaa leve uden Frihed, men uden Selvstændighed kan intet Folkelig leve eet Dieblik. Selvstændigheden er, ligesom Mandedrøttet, en Nødvendighed for alt Liv. Wisnok veed jeg, at Selvstændigheden under en fri Fællesforfatning er udsat for Tryk udenfra, gennem Holsteens Forhold til det tydske Forbund; jeg veed ogsaa, at vi under en fri Fællesforfatning maae finde os i, at Tydsk og Dansk lyde ved Siden af hinanden i Rigsfalen, jeg kjender mine Landsmænds Tilbøielighed til at bukke for det Fremmede; men jeg troer og haaber, at det

vil blive muligt at omgaae og paa en vis Maade sjerne de Farer, der i denne Henseende kunne være for vor Selvstændighed. Idet jeg saaledes udtaler mig for, at Sagen paa dette Stade skal blive afgjort, saa er det ikke min Mening, og vist heller ikke deres, som forovrigt stemme som jeg, at valte det endelige Ansvar fra os. Der kommer det Dieblik, hvor det sidste afgjørende Ja eller Nei maae lyde, og dette Dieblik bør vi ikke søge at undflye. Jeg troer, at vi, der her stemme i denne Sag, maae føle os moralsk forpligtede til, naar det Dieblik kommer, at møde, her i Salen, hvis vor Valgfreds forovrigt vil seende os. For Tiden hviler Sagen om Fællesforfatningen, der er en sand Besædelsessag for Danmarks Rige hos Ministeriet, og vi maae stille den Fordring til det, at det til Punkt og Prikke opfylder sit Program. Vi maae stille den Fordring til det, at Fællesforfatningen baade kommer til at indeholde alle constitutionelle Rettigheder i Almindelighed, ansvarlige Ministre, Offentlighed og en folkelig Repræsentation, og vi maae endnu fordrø noget Andet, vi maae nemlig fordrø Sikkerhed for, at de Rettigheder, der saaledes ville blive hjemlede, ikke nogensinde af nogen somhelst kommende Regjering kunne omstødes, vi maae fordrø, at de Sikkerhedsbestemmelser, som i den Henseende findes i Danmarks Riges Grundlov, gaae over i Fællesforfatningen; kun saaledes kunne vi finde os i den. Jeg nærer nu ingen Tvivl om, at det nuværende Ministerium baade har Evne og Dygtighed og Kjærlighed til Friheden, saaledes at det vil tilfredsstille disse Fordringer. Men vi maae være belavede paa, at der muligvis kunde indtræde et Ministeriskifte, og vi ere hidtil saa vant til, at Ministeriskifterne gaae os imod, at vi næsten ere blevne overraskede ved den sidste heldige Ministerforandring. (Hør!) Hvis da nu et Ministerium i det afgangne Ministeriums Aand forelægger eller rettere foreviser os, for at vi kunne tage en endelig Beslutning, en Fællesforfatning, hvori der er Noget af det vrantne, fordærvelige Rigsraadsvesen, som findes i den bekjendte Forordning af 26de Juli, men paa ingen Maade betryggende Foranstaltninger for Friheden, da mener jeg, at